

Nem közösség, hanem a Krisztushoz rendelt közösség vagyunk

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Pál apostolnak a Korinthusiakhoz írott első levele 12. fejezetében a 12. versztől a 27. versig a következőképpen: Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is. Hiszen egy Lélek által mi is mindnyájan egy testté kereszteltettünk, akár zsidók, akár görögök, akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg. Mert a test sem egy tagból áll, hanem sokból. Ha ezt mondaná a láb: „Mivel nem vagyok kéz, nem vagyok a test része”, vajon azért nem a test része-e? És ha ezt mondaná a fül: „Mivel nem vagyok szem, nem vagyok a test része”, vajon azért nem a test része-e? Ha a test csupa szem, hol lenne a hallás? Ha az egész test hallás, hol lenne a szaglás? Márpedig Isten rendezte el a tagokat a testben, egyenként mindegyiket, ahogyan akarta. Ha pedig valamennyi egy tag volna, hol volna a test? Így bár sok tagja van, mégis egy a test. Nem mondhatja a szem a keznek: „Nincs rád szükségem”, vagy a fej a lábaknak: „Nincs rátok szükségem!” Ellenkezőleg: a test gyengébbnek látszó tagjai nagyon is szükségesek, és amelyeket a test kevésbé nemes tagjainak tartunk, azokat nagyobb tisztességgel vesszük körül, és amelyek ékesség nélküliek, azok nagyobb megbecsülésben részesülnek: a becseseknek azonban nincs erre szükségük. Isten szerkesztette így a testet egybe: az alacsonyabb rendűnek nagyobb tisztességet adva, hogy ne legyen meghasonlás a testben, hanem kölcsönösen gondoskodjanak egymásról a tagok. És így ha szenved az egyik tag, vele együtt szenved valamennyi, ha dicsőségben részesül az egyik tag, vele együtt örül valamennyi. Ti pedig Krisztus teste vagytok, és egyenként annak tagjai.

Urunk, elkóborolt bárányság vagyunk. Terelj egybe minket Te igéddel! Ámen.

Kedves Testvéreim!

Mihez hasonlítható az egyház? Mihez hasonlíthatóak vagyunk mi, akik ma itt vagyunk? Úgy tekintünk-e magunkra, mint nézőkre, mint egy közösségre, akik eljöttek egy előadás (a lelkész igehirdetése és liturgiája) meghallgatására, megnézésére? Úgy ülünk-e vajon most itt, mint egy homokdomb szemcséi, véletlenszerűen egymás mellé sodorva, és tudomást nem véve senkiről, aki ma itt van? Vagy olyanok vagyunk, mint egy madárraj, és ijedten felrebbenünk akkor, ha néhányan megijednek közülünk? Mi az a hasonlat, mi az a kép, amihez közel érezzük magunkat, ahogyan ma itt vagyunk?

Pál apostol egyértelmű választ ad erre a kérdésre a korinthusi gyülekezetnek. A hívők közössége olyan – mondja Pál – mint egy test. Nagyon ismert, azt is mondhatnám, hogy közhelyszerű hasonlat volt ez az ókorban. A római hagyomány szerint Krisztus előtt kb. ötszáz évvel Menenius Agrippa volt az, aki a lázadó tömeget a gyomor ellen lázadó testrészek képével győzte meg arról, hogy a lázadás értelmetlen, hiszen a test egymástól különböző feladatokat betöltő részei egyformán nélkülözhetetlenek a test egészének a működéséhez. Hiába gondolja tehát valaki – szolt Agrippa eredeti példameséje – hogy Róma gazdagjai egy feneketlen bendőt testesítenek meg, akik mindent csak magukba nyelnek, ha kivénné ezt a gyomrot a testből, azonnal mindenki éhezni kezdene, hiszen a gyomor az, amelyik az emésztés első részét elvégzi. Érdemes nekünk is belegondolnunk abba a helyzetbe, ha egy testrészünk nem lenne. A bal kezünkre (ha jobbkezesek vagyunk) nem igazán sokszor szoktunk úgy gondolni, mint egy nélkülözhetetlen testrészünkre. Az elmúlt hónapok egy részében nem tudtam használni a bal kezemet. Nagyon világos lett a számomra az, hogy

mennyire nélkülözhetetlen a mindennapi életben. Próbáljatok meg pl. bekötni egy cipőfűzőt egy kézzel... Hát... Nem igazán megy... Nekem semmiképpen.

Gondoljuk át az egyház, a hívők közösségének a képét így, egyetlen testként gondolva rá. Valahol ez egy felemelő érzés. Hiába hisszük azt, hogy mi magunk nem igazán sokkal járultunk hozzá ennek a közös testnek a működéséhez, mégis, mindannyian egyenrangúak vagyunk benne, és egyenrangúan fontosak. Erre mutat rá Pál apostol a mai igeszakaszban, sőt, kiemeli, hogy azok a tagok, „amelyeket a test kevésbé nemes tagjainak tartunk, azokat kell nagyobb tisztességgel körülvennünk”. Miért van erre szükség? Ez vajon egyfajta keresztény jólelkűség lenne? „Kicsi is vagy kedveském, buta is vagy, sőt, még jellemtelen is vagy – de én mégis tisztellek, és szeretlek!” Erről lenne szó? Nem! Nem alakoskodásra, színjátékra bíztat itt minket Pál, hanem azt mutatja meg nekünk, hogy „Isten szerkesztette így a testet”, a hívők közösségét „egybe: az alacsonyabb rendűnek nagyobb tisztességet adva, hogy ne legyen meg hasonlóság a testben, hanem kölcsönösen gondoskodjanak egymásról a tagok.”

Vegyük azt észre, hogy ez valóban így van. Sokszor egy sok éve, sok évtizede egybeszerveződött hívő közösség olyan tagja, aki látszólag semmi hasznossal nem járul hozzá a közösség életéhez, a valóságban sokkal értékesebb hozzájárulást végez, hiszen például rendszeresen imádkozik a többiekért. A Szentlélek bennünk való megjelenésének formái lenyűgözően változatosak, és a legtöbbjük csendes, láthatatlan. Nagy bűn az, amikor valaki egy közösség fontosabb tagjának képzeletét magát, mint a másik. Pontosan ezért kellett Pál apostolnak is megírnia a korinthusiakhoz írott első levele e részletét. Merthogy a korinthusi gyülekezetben voltak néhányan, akik „nyelveken szóltak” (azaz: révületbe esve érthetetlen szavakat beszéltek), és ők „hívóbbnak” tartották magukat, mint a többiek. De ne essünk át a ló másik oldalára sem. Vegyük észre, hogy nélkülözhetetlenek vagyunk a közösség életében. Nélkülözhetetlenek – de nem pótolhatatlanok! Nem versengenünk, hanem egymást kiegészítenünk kell. Ha valamiben versengünk, az egyedül az lehet, amire Jézus tanított bennünket az oltár előtt felolvasott igében: hogy melyikünk alázatosabb a másiknál. De büszkék erre sem lehetünk – mert akkor éppen elvesztettük azt az alázatot, amiről azt hittük, hogy elnyertük.

Az igehirdetés első fontos gondolatának a zárásaként vegyük azt is észre, hogy a hívők közössége nem olyan értelemben egy test, mint ahogyan egy biológiai test az. A közösség tagjai ugyanis szabad döntésük alapján váltak – és maradnak – tagjai a közösségnek. Így lesznek nélkülözhetetlenek és így lesz az életük sokkal gazdagabb, mint volt. Miért lesz a mi életünk gazdagabb annál, mint ami volt, egy hívő közösségben? Erre a kérdésre ad választ az igehirdetés második és majd a harmadik, záró gondolata.

Elérkeztünk a második gondolathoz. Mi következik abból, hogy a hívők közössége egy test? Igeszakaszunk így fogalmazza meg a választ erre a kérdésre: „ha szenved az egyik tag, veled együtt szenved valamennyi, ha dicsőségben részesül az egyik tag, veled együtt örül valamennyi”. Ezért is kérem azt, hogy minden istentisztelet előtt legyen egy „hogya vagy kör”. Hogy legyen esélyünk az együtt öröendezésre vagy bánkódásra. Hadd kérjem azt Tőletek, hogy hordozzuk imádságban egymás örömét és bánatát. A kollektá imádságban azt kértük, hogy a békesség és a szeretet köteléke egyesítsen bennünket. Sorsközösségben élünk. Örömünk és bánatunk közös. Túrmezei Erzsébet írta erről a mi titokzatos, közös testünkről: „Egy test: egyik kezével könnyeket töröl, másik kezével sebeket kötöz, harmadikkal utat épít szívektől szívekig. Mind dolgozik... Egy test. Idáig érzem, ha egy tagja fáj. Valahol messze... túl a tengeren. S ha szenvedek, szenved mind velem. Parányi tag a csodálatos testen: hadd

énekeljek arról boldogan, milyen kicsivé válnak az együtt vállalt bajok, milyen naggyá együtt az örömök! Eltűnnek a határok! Ez a csoda örök.”

Mi más következik abból, hogy a hívők közössége egy test? Vegyünk példát a makákó majmokról! Amikor csak olyan módon tudott az egyikük élelemhez jutni, hogy egy kart megrántott, amivel fájdalmas áramutést mért a szomszédos ketrecbe zárt társára, akkor 87%-uk nem evett – csak azért, hogy ne okozzon fájdalmat a másinak. Volt olyan makákó majom, aki két hétig is koplalt emiatt... Képesek lennénk mi erre? Teréz anya mondta, hogy „nem a lepra, vagy a tüdőbaj a legrosszabb betegség, hanem az, ha azt érzed, hogy nemkívánatos, nem-szeretett, felesleges és elhagyott vagy”. A hívők közössége egymást szolgáló közösség. Sőt! A hívők közössége ebben az egymást szolgáló szolgálatban is gyógyító közösség. Hadd köszönjem meg ezt a gyógyító közösséget nektek. Az első két istentiszteletet a nyári balesetem miatt még nagyon elgyötört állapotban tartottam meg. Abban a közös örömben, amit itt megéreztem, úgy érzem, hogy gyógyultam én magam is.

Most jutottunk el a harmadik, a legfontosabb gondolathoz. Pál apostol nem ókori közhelyeket ismételt a korinthusiakhoz írott levelében, hanem egy döbbenetesen új megállapításhoz jut el – az igeszakasz elején és végén keretbe foglalva az egész üzenetet. A hívők közössége nem egy akármilyen test, hanem a **Jézus Krisztusban** egy test. Mikor és hogyan váltunk a Krisztusban egy testté? A keresztségben. Akkor, amikor a Lélek által „mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk”. A keresztségre utal az igeszakaszunkban az „egy Lélekkel itattattunk meg” kifejezés is, mert a görögben használt ige megöntözést és benedvesítést is jelent. A keresztség egy *életre* szóló esélyt ad nekünk arra, hogy Jézushoz tartozunk. A keresztség egy olyan életre ad belépőjegyet, amely örök. Ahogyan gondolom a jelen lévők döntő többsége meg van keresztelve. (Hadd bátorítsam azokat, akik esetleg még nem, hogy jelentkezzenek nálam felnőtt-keresztségre. Kaphassák meg ők is azt az óriási, Jézusból fakadó benső erőt és biztonságot, amelyet a megkereszteltség jelent!) Emlékszünk-e a keresztelők napjára? Ünnepeljük-e ezt is, mint a születésnapunkat? Ha nem, keressük meg majd otthon, hogy mikor volt a megkeresztelésünk napja, és kezdjük el ünnepelni minden évben – ahogyan a születésnapot is! A keresztségünk napja volt ugyanis az újjá-születés napunk. A Krisztusban való újjászületésünké. Ahogyan a mai énekeinkben énekeljük: Jézussal megyünk, Ő vezet; Ő tart meg minket és Ő marad velünk.

Az egyház tehát nem intézmény, nem lelki egyesület, nem karitatív csoport, nem szekta, hanem a Krisztus teste. Gondolkodjunk el ezen egy pillanatra! Ha én, ahogyan itt vagyok ma, a Krisztus testének egy darabja vagyok, akkor mekkora is vagyok tulajdonképpen? Egy törpe, egy semmi? Hát nem!! Van esélyünk, éppenhogy a keresztség miatt és a hívő közösség miatt, hogy saját magunk fölé nőhessünk, és hogy megtapasztalhassuk az örökké tartó, és végtelen Teljesség gyönyörűségét és örömet.

Hadd tegyek hozzá ehhez még egy, kiegészítő gondolatot, amelyet Fabiny Tibortól olvastam. „Nem Genf, Róma, vagy Konstantinápoly, hanem az Atya és a Fiú Lelke, Krisztus tartja össze az egyházat.” – írta Fabiny Tibor. Mire utal ez a gondolat? Arra, hogy nagyon fontos az, hogy milyen keresztény felekezetbe tartozunk, evangélikusba, reformátusba, római katolikusba, vagy akár az ortodoxok közé, de nem ez határozza meg az egyház egészét, hanem az Atya és a Fiú Szentlelke és Jézus Krisztus maga. Ők pedig tegnap, ma és mindörökké ugyanazok. Mindannyiunk számára ugyanazok – legyünk bármelyik keresztény felekezet tagja.

Most jön az a záró-gondolat, ami lekerekíti az egész gondolatmenetet. Az egyház nem olyan módon Krisztus teste, hogy Krisztus belőlünk áll össze, hanem úgy, hogy Krisztus az egyház

feje. Erről az Efezusbeliekhez és a Kolossébeliekhez írott levelekben olvashatunk részletesebben. Emlékezzünk vissza a szőlőtő és a szőlővessző hasonlatra, amelyet Urunk maga mondott erről. Jézus a szőlőtő, és mi vagyunk a belőle kinövő szőlővesszők. Hogyan tudjuk ezt a képet megfogalmazni a saját magunk számára? Mi vagyunk a Krisztushoz rendelve – és nem a Krisztus van hozzánk rendelve! Mi függünk Krisztustól és nem Krisztus függ tőlünk. Mi vagyunk a kutya és Krisztus a gazda. A kettőt nem lehet összecserélni. Itt megint az oltár előtt felolvasott igére utalok: csak az magasztaltatik fel a Krisztusban, aki megalázza magát. Jézus Krisztus nem egy zsebisten, akit akkor és úgy rángatunk elő a zsebünkből, amikor nekünk tetszik. Jézus Krisztus nem egy kiskutya, aki utánunk lohol. Csak akkor kapjuk meg az esélyt arra, hogy elkezdjünk növekedni a Krisztusban, amikor felismerjük, hogy mi magunk mennyire semmik, és mekkora törpék vagyunk. Mihelyt azonban ezt felismertük, azaz megaláztuk magunkat, a Krisztus magához emel minket. És mivel Krisztus maga a Teljesség, ennél több a mi életünkben (és halálunkban) nem történhet velünk.

Egy karmelita nővér, Ruth Burrows könyvét olvasom éppen. Ruth nővér írja: „A kereszténység lényege: engedjük Istent, hadd legyen Ő az Istenünk, és ne akarjunk isten lenni a magunk számára.” Azaz: engedjük Istent, hogy Ő töltsön be bennünket, és ne mi akarjuk betölteni Őt. Pascal fogalmazta azt meg, hogy „minden ember szívében van egy Isten alakú úr”. Gondoljuk Pascal gondolatát most egy kicsit tovább. Isten maga a Teljesség. Ha a mi szívünkben egy Teljességnyi úr van, akkor vajon micsoda a mi szívünk egymagában, Isten nélkül??? A kérdésre a választ rátok hagyom...

A jó hír, az evangélium azonban az, hogy nem vagyunk mi elhagyatva ebben a nagy saját ürességünkben. Nemcsak megkeresztelve vagyunk (vagy ha nem vagyunk még, akkor lehetünk...), hanem Jézus Krisztus megváltott bennünket a keresztfán. Megváltottságunkban függő viszonyba kerültünk Krisztussal, Ő lett a szőlőtő, mi a szőlővesszők, Ő lett a fő, és mi lettünk a test. Figyeljünk arra, hogy Jézussal függő viszonyban lenni nem kiszolgáltatottság! Jézus Krisztussal függő viszonyban lenni egy örökös, és soha ki nem fogyó gazdagság. Jézus ugyanis a szeretetnek egy olyan végtelen forrása, amely megmutatkozik bennünk és rajtunk. Ezért és ezáltal lesz a hívők közössége szolgáló és egyben gyógyító közösség is. Ezért vagyunk mi is ma itt úgy, mint egy közösség – és nem úgy, mint egy közönség. Azt kívánom mindannyiunknak, hogy érezhessük meg Jézus Krisztus hatalmas, közösséggé formáló erejét és szeretetét. Ámen.